

● סעודיה תרד כמעט לחלוטין מכמת הפעילות המדינית במרחב. אחרי שהמלך סעוד הוכיח את עצמו כחסר-אונים והסתבך בחובות כספיים, עבר השלטון המעשי על ממלכת-המדבר לידי אחיו הנסיך פייצל. אולם פייצל הינו אדם חולה מאד, אשר ימיו ספורים. הוא הבטיח להעביר את הכתר לאחד מבני אחיו, אך ברור כי יורש זה לא יוכל להשתלט על ארצו. כתוצאה, צפויה התפוררות הממלכה הסעודית שגובשה בקרב עליי עבד אל-עזיז איבן סעוד לפני שני דורות. במקומה יקומו כמה נסיכויות קטנות.

● צפויה שביבת-הנשק בין עבד אל-כרים קאסם לבין הקומרניסטים בעיראק. הקומניסטים החליטו כי תקיפתם בחודשים האחרונים אך מזיקה להם, העבירו הוראה לאנשיהם להמשיך לשתף פעולה בהצנעה עם הממשלה העיראקית. יחד עם זאת, יתיר קאסם כנראה לשרידי המפלגות הימניות שמ לפני המהפכה לחדש את פעילותם הפוליטית, במידה מוגבלת.

● אחרי עיסקת-הנשק הגרמנית-ישראלית תפגין גרמניה המערבית בקרוב את כוונתה לפייס את הערבים. היא תסיים בקרוב משאומתן חשוב עם מצרים, שיפגין את עמדתה הנייטרלית של גרמניה בין ישראל לבניה.

● מפא"י תציב במערכת הבחירות את משה דיין מול מנחם בגין. לפי תכנית מסה הבחירות המפא"י יערך דיין את הופעותיו

הנידון

(המסך מעמוד 3)

תב. לרוע המזל, זו טעות. ומי שר יבדוק את הסטאטיסטיקות (הממדי שלטות!) — יעמוד על כך בנקל.

★ ★ ★

פשר, כמובן, להוריד גם רמת-מחיה זו. להלכה יש לכך שתי דרכים: דרך השינוע ודרך הכפייה.

דרושה נאיביות רבה כדי להאמין כי המשטר הנוכחי במדינה יכול לשכנע מישהו להוריד את רמת-מחיתו מרצון.

מנהיגים הגרים בילות שנבנו על-חשבון משלם-המסים, הגואמים בהיכלי-פאר שנבנו ממסי פועלים, הנועים במכוניות-הדר ממלכתי תיות — אינם דוגמה אישית טובה.

יתכן שהיה סיכוי לדרך זו אילו קמו בי מדינה כוחות חדשים לגמרי, כוחות המתנדבים בעצמם מכל הנאות החיים ומקיימים בגופם את אשר הם מטיפים לזולת. אולם כח גזירים כזאת אינה קיימת בישראל — ומשה דיין יהיה האיש האחרון שיציע להעלות כח כזאת לשלטון במקום מפא"י.

נשארת דרך הכפייה. היו משטרים בהיסטוריה שהכריחו עם שלם לרעוב במשך דור

משטר זה קלט כארבעה מיליארד דולאר ברכוש נמוש, במשקנים, בשילומים, במגביות ובשאר צור רות ההכנסה שבאה בחינם. רק חלק זעיר הוקדש לקליטת עליה. אם אותו המשטר יוריד עתה את רמת המחיה של האזרחים החתיקים — מגין ה בטחון כי ההפרש אמנם יוקדש לקליטה? הדבר כלל אינו אפשרי — כי המשטר הזה לא בנה משק המסוגל לקלוט את ההמונים קליטה של ממש. אין בו תיכונן מדי לכתו. יש בו התרועעות של קבוצות-לחץ לכליות, המשולבות כולן במשטר.

היות-טרף אלה כבר בלעו מיליארדים — והן בלענה בלאתות-תיאור בון מיליונים נוספים שייסחטו מן האזרחים. כל עוד אין תיכונן מדי לכתו אמיתי, כל עוד אין משטר המסוגל להקים משק יצרני אמיתי — הרי כל קרבן של הישוב הוותיק רק יגדיל את שכבות-הישר מן של המעמד השליט.

כאשר המשק הלאומי מורכב מחבית-ללא-תחתית, הפתרון אינו לשפוך לתוך חבית זו סכומים גדולים יותר. הפתרון הוא לזרוק את החבית עצמה, וליצור כלי חדש.

וזוהו בדיוק מה שמשה דיין אינו רוצה. בתור דובר המשטר הקיים, אין הוא יכול להטיף לפתרון הממדי שי היחיד: היסול המשטר הקיים.

★ ★ ★

רומאים ידעו את סוד השלטון: הפרד ומשול. היסטמה של הורדת המחיה של הוותיקים לטובת החדשים היא טכטיס מצויין להשיג מטרה זו.

היא מקימה את הוותיקים נגד החדשים, ואת החדשים נגד הוותיקים. היא נומעת בלב הוותיקים את ההרגשה כי כל התקדמות של החדשים פירושה ירידה לעצמם — ועל כן יוצרת שנאה לעולים החדשים. היא נומעת בלב החדשים את ההרגשה כי רק האנוכיות של הוותיקים מונעת את התקדמותם — ועל כן יוצרת שנאה כלפיהם. אולם חזית זו בין חדשים וותיקים — חזית כוזבת היא, חזית שנוצרה לנוחיות השלטון. החזית האמיתית היא החזית בין המשטר הקיים, שבנה כלכלה טפילית לטור כת עצמו, לבין המוני העם העובד, המסוגל להשיג רמת-מחיה הוגנת רק בכלכלה חדשה. כלכלה חדשה זו — לא תיבנה מתחת לדגל הורדת רמת-המחיה. להיפך, רגלה יהיה דגל העלאת רמת-המחיה, על-ידי הקמת משק יצרני של ממש, משוחרר מקבוצות-לחץ ומ-טרסטים כלכליים מפלגתיים.

לא יהיה זה משק ליברלי מלפני 100 שנה, כפי שמציעים מהסכנר הפאלון מאסכולות אליעזר ליבנה. יהיה זה משק חדש, המבוסס על תיכונן ממלכתי כולל, שיקבץ את כל כוחות המדינה למוכצע של קיבום חסר-תקדים.

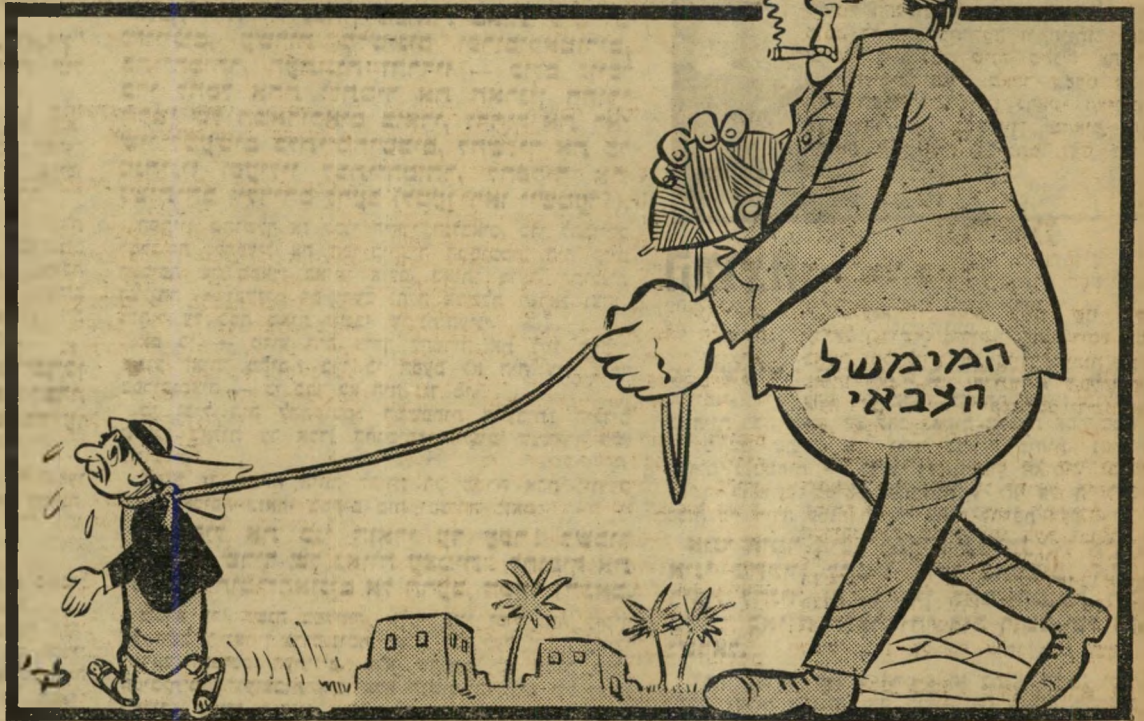
★ ★ ★

ק במשק כזה יש טעם לדבר על חלוקת ההכנסה בין השכבות השונות של האוכלוסיה — התייקה והחדשה. יבוא יום ולא יהיה צורך לזון על חלוקת הקרבן, אלא על חלוקת השפע. המשק היצירני של ישראל יהיה משולב בכלכלה מר-חבית מאוחדת, שתשתרע ממארוקו ועד צי-ראק, ויתחרה במיסב תעשיות העולם.

כיום המצב עוד רחוק מזה. אחי רי המישים שנות המשטר הקיים, אנו עומדים עוד בראשית הדרך. עוד דרושים קרבנות מכולנו. מלי בד המעמד השליט הדקי, אין שום שכבה במדינה הנהנית עתה מרמת-המחיה ההוגנת המגיעה לה.

לכן חייבים אנתנו לחשוב על חלוקת צור דקת של הקרבנות. כאשר יקום מינהל לתיכונן נון ממלכתי, כאשר המיליונים הבלתי-ספורים הורמים לארץ יעמדו לרשות המדינה (ולא לרשות המפלגות וקבוצות-הלחץ) — הרי אז ידאג התיכונן כי השכבות הממוצות חות ביותר של המשטר הקיים יתקדמו בי מהירות רבה יותר מאשר השכבות המבוססות-יחסית. יקום שתיון בעמל וביצירה — שיוין שלא יכיר במחיצות בין לאומיים, עדות וארצות-מוצא.

אולם זה יהיה השיוון שיקום על חורבות המשטר הישן — וחרששני כי לא לכן התכוון דוברי, משה דיין.

חופש תנועה לאור היום

לפי סדר הופעותיו של בגין, ישא את דבריו בכל מקום בו יבקר בגין, תוך שבוע מיום הופעתו.

● משבר משפחתי יפרוץ בקרב אחת הנכבדות כמשפחות הערבים במדינה, אחרי שחרות תציב ברשימתה את בן משפחתו הקרוב של אחד החיכים של מפא"י, שיהיה מועמדה גם בכנסת הבאה.

● צפוי איחוד בין שתי החברות המפיקות יומני קולנוע בישראל. בקרוב יצא רק יומן קולנוע אחד, אחת לשבוע, במקום היומן המופק אחת לשבועיים, על ידי אולפני גבע ואולפני הסרטה בישראל. האיחוד יהיה רק בשטח הפקת היומנים, לא יתפסט לשטחי הפקת סרטי וסרטוני הפרסומת והסרטים העיליתיים.

● צורת ההתיישבות בגבול הדרומי של ישראל עלולה להראות אחרת כחמש השנים הבאות. לאחר שערויית חצרים, בה הבטיח שר האוצר להשקיע סכומים דמינניים נוספים בהארכת נטיסתו של המשק שהוקם על אדמה מליחה (העולם הוה 1137), זנה עתה צמרת איחוד הקבוצות והקיבוצים המפא"י בגזרלו של משק צעיר אחר בדרום — צאלים. הצעת מזכירות האיחוד, לשיקומו של הקיבוץ, מסירת הנכסים בידי החברה הקיבוצית יצור ופיתוח, עיבוד האדמות על-ידי פועלים שכיריים.

לפחות לשלושה קיבוצים צעירים אחרים בגבול הרצועה, צפוי גורל דומה.

● מרד כדורגלנים צפוי באגודת "מכבי" תל-אביב. נסיונות עסקני אגודת המכבי למנות את זמן קליאוס כראש מחלקת הכדורגל של אגודה זו, יתקלו בהתנגדות נמרצת מצד שחקני האגודה. זמן, שהוא אחד מראשי ההתאחדות לכדורגל, כבר היה בזמנו ראש מחלקה זו אחרי שקודם לכן שימש בתפקיד דומה בהפועל תל-אביב. תכניו ומדיניות העידוד החמרי שלו לשחקנים שנשארו חן בעיניו גרמה בזמנו לסיקוק. כמה שחקנים מאיימים לעזוב את האגודה באם יעמוד קליאוס בראשה.